

forpligter Anstalten sig til at udbetale Forsikringssummen efter Forløbet af visse Aar eller ved hans Død, hvis denne indtræffer forinden. Forsikringen kan altsaa betragtes som sammensat af to Dele, een hvorefter Udbetalingen sker, hvis paagældende dør inden Aaremaalets Udløb, en anden, hvorefter Udbetalingen sker, hvis han overlever det. Paa den første af disse Dele vinder Anstalten, naar Dødeligheden bliver mindre end forudsat, medens den da taber paa den anden. Efter som Bonus tilbelingen beror paa, hvad Anstalten har tjent ved den formindskede Dødelighed, vil Binding og Tab paa disse to Dele modvirke hinanden, og Bonus for den samlede „Livsforsikring med Udbetaling“ bliver derfor mindre, end om paagældende alene havde tegnet den første Del af Forsikringen, nemlig den, der svarer til egentlig Livsforsikring*). Da Anstalten ikke ellers for de Forsikrings Vedkommende, ved hvilke en formindsket Dødelighed giver Tab, kan gøre sig betalt for dette Tab hos Interessenten, foreslaar man (§ 3), at Bonus for „Livsforsikring med Udbetaling“ ikke formindskes ved det præsumtive Tab paa den Del af Forsikringen, der ikke er egentlig Livsforsikring. „Livsforsikring med Udbetaling“ vil da faa samme Bonus som en sædvanlig Livsforsikring, hvorefter der kun sikres Udbetaling ved Døden. Denne Afvigelse fra det tidligere turde desuden finde en Støtte i, at „Livsforsikring med Udbetaling“, hvorved den forsikrede paa een Gang betrygger sine efterladte og sin egen Alderdom, er en Forsikringsform, hvis Benyttelse Anstalten efter sit Dømede formentlig bør søge fremmet. Indtrædelsen i denne Gren har i de senere Aar været i Tiltagende. Forsikringssummen, der ved Udgangen af 1885 udgjorde 6,248,634 Kr., steg i de næste 5 Aar til 9,117,370 Kr. Det bemærkes, at Bonus til denne Gruppe efter Forslaget vil blive ca. 160,000 Kr. for Femaaret 1886—90, medens den for samme Tidrum efter den tidligere Regel vilde udgøre ca. 120,000 Kr.

Alle andre Afvigelser mellem nærværende Lovforslag og Loven af 15de Marts 1889 end de her nævnte ere enten af redaktionel Natur eller af underordnet Betydning. Om Enkeltighederne herved bemærkes følgende.

Til § 10.

Sidste Punktum sigter til det Tilfælde, at Forsøgeren ved Separation eller Skilsmisse har overdraget Husfruen Haandigheden

over en for hende tegnet Overlevelsesrente, og at hun derefter betaler Præmierne, samt til andre lignende Forhold.

Til § 11 og 12.

I disse Paragraffer, der svare til §§ 12 og 13 i Loven af 1889, er gjort et Par Tilføjelser af Hensyn til, at saadanne Overdragelser og Forbehold, som her nævnes, flere Gange have fundet Sted siden forrige Bonusslov.

Til § 13.

Med Hensyn til 2det Stykke bemærkes, at det er fundet hensigtsmæssigt i Modsetning til, hvad der er foreskrevet i Loven af 1889 § 14 1ste og 2det Stykke, at lade den samme Regel gælde, hvad enten en Livsforsikring med sit fulde Beløb eller kun delvis er benyttet til Opfyldelse af pligtig Efterførsørgelse.

Til § 14.

Ved Bonuskommissionens Virksomhed afgjordes i 1889 59 Sager, hvoraf 45 angik bortblevne Forsikringsdokumenter og de øvrige 14 vare Tvistemaal. Efter den saaledes indvundne Erfaring foreslaas Honorarerne til Kommissionens Medlemmer og Sekretær ansatte til Halvdelen af det i 1889 bestemte.

Til § 16.

Enkelte Tilfælde, som indtraf ved Anvendelsen af Loven af 1889, have vist Umuligheden af de i Paragraffen indeholdte Bestemmelser.

Til § 17.

Til Omkostninger bevilgedes i 1889 — foruden Honorarerne til Bonuskommissionen — indtil 50,000 Kr. Der blev af sidstnævnte Beløb forbrugt 37,224 Kr. Agenterne fik den Gang som Provision $\frac{1}{2}$ pCt. af de Bonusbeløb, hvis Udbetaling de besørgede, men da der er en ikke ringe Ulejlighed og Ansvar forbundet dermed, og de enkelte Anvisninger for Femaaret vilde blive mindre, formenes denne Provision nu at burde sættes til 1 pCt. De øvrige Omkostninger vilde vel lettes noget ved, at der fra 1889 have en Del Materiale og Forarbejder, men den hele Sag vil dog ogsaa denne Gang nødvendigvis faa megen ekstraordinær Medhjælp og Udgifter til Blanketter m. v., at maksimalgrænsen for Omkostningerne ikke tør sættes lavere end de opførte 30,000 Kr.

Til næjere Oplysning skal her endnu meddeles de enkelte Overlagssummer samt et Uddrag af Tabellerne til Bonusberegning efter Forslaget.

*) Ifr. Bonustabellerne i Ministerialtidsbenden for 1890, B. S. 507 ff.